

Селянинъ, куче и мечка.

(Народна приказка)

Въ едно село имало единъ селянинъ, а селянинътъ ималъ едно добро куче, което когато остарѣло, престанало да лае и да пази хамбаритѣ. Селянинътъ не искалъ да храни хучето даромъ, и го прогонилъ. Кучето отишло въ гората и легнало подъ едно дърво да умре. Въ това време минава една мечка и го попитва:

— Какво ти е, песо, че си легналъ тука?

— Дойдохъ да умра отъ гладъ. Нали знаешъ какви сж сега хората: додето имашъ сила, хранятъ те и те поятъ, но щомъ остарѣешъ и отпаднешъ — да се махашъ отъ кжщи.

— А тебе много ли ти се яде?

— И какъ още!

— Тогава хайде съ мене, азъ ще те нахраня.

Тръгнали. Вървѣли, що вървѣли и насрѣща имъ конь.

Хубаво ме гледай, казала мечката на кучето и почнала да рови съ лапитѣ си земята.

— Песо, ей, песо! Настрѣхна ли ми козината? Пита мечката.

— Настрѣхна, мецо!

— Песо, ей, песо! Подигна ли ми се опашката?

— Подигна се.

Мечката хваща коня за корема и коня се поваля на земята. Разкжсала го тя и казва: „Яжъ сега, песо, колкото можешъ. А когато оглождишъ и последното кокалче, ела пакъ при мене“.